

Elämä avautuu pyynnöstä

(Vuodelta -90)

Daniel Nylund

Katso tuoreempia kirjoituksiani; [Teoblogi](#)

"Teillä ei ole, koska ette pyydä." (Jaakob)

Antamisen siunauksesta on kirjoitettu metrikaupalla kristillistä kirjallisuutta. Tarkastellessani kirjastoani en löytänyt ainuttakaan kirjaa tai edes yhtä lukua mistään kirjasta, joka olisi käsitellyt pyytämistä. Selailin myös monen käsikirjan hakemistoa löytämättä edes viitettä pyytämiseen. Kristinuskon kertoo antavasta Jumalasta, pyyteettömän rakkauden mahdollisuudesta ja lähimmäisen palvelemisesta. Minusta näyttää kuitenkin siltä, että käytännön kristillisyydessä antaminen ja palveleminen on nostettu sellaiseksi ihanteeksi, jonka alla ei enää ole tarpeeksi tilaa, aikaa ja ennen kaikkea oikeutta kohdata itseensä tarvitsevana ihmisenä. Tietenkin uhrautuva antaminen ja pyyteeton palveleminen on moraalisesti arvokasta. Mutta miksi pyytäminen ja vastaanottaminen on matkan varrella tullut hävettäväksi, syyllistetyksi ja moraalisiin perusteisiin tuomituksi? Jos pyytäminen ja vastaanottaminen todella on pahaa tai vähintäänkin moraalisesti ala-arvoista, niin antaja ja palvelija houkuttelee jatkuvasti lähimmäisiään syntiin tai ainakin arvottomaan ihmisyyteen.

Jeesus julisti autuaaksi ne, jotka tunnistivat köyhyytensä eli tarvitsevuutensa. *"Terveille"* ja *"rikkaille"* Hänellä ei ollut paljon annettavaa. Miksi? He eivät nöyrytyneet tunnistamaan tarpeitaan, eivätkä siksi myöskään suostuneet pyytämään keneltäkään yhtään mitään.

Suora ja mutkaton pyytäminen kuuluu niihin elämän aakkosiin, joita itse olen opiskellut vasta viime vuosina. Minunkaan ei ole ollut helppoa tunnistaa todellisia tarpeitani, ottaa niistä vastuu ja ilmaista niitä reilun pyynnön kautta. Olen turvautunut mihin tahansa muuhun keinoon välttääkseni tarpeeni ilmaisua suoran pyynnön muodossa. Ohjaamissani ryhmissäkin ovat pyytämiseen liittyvät ongelmat usein tulleet esille, joten tämänkään aiheen käsittely ei liene turha.

Pyydän sinua näitä lukiessasi ajattelemaan erityisesti omia lähisuhteitasi ja sitä, millä tavalla ilmaiset omat tarpeesi niissä. Ehkä huomaat millä tavalla itse olet osasyllinen tarpeittesi turhautumiseen.

Pyyttäminen on omien tarpeidensa tunnistamista.

Jokainen meistä syntyy ensisijaisesti tarvitsevana ihmisenä. Vasta myöhemmin meistä tulee (jos suostumme siihen) tahtovia, tuntevia, ajattelevia, tiedostavia ja luovia ihmisiä. Kuitenkin jokainen aloittaa matkansa pienenä pakkauksena perustarpeita. Se on toisaalta siunattu ja toisaalta hirvittävä tila. Jos vauva ei pyytämättä saa mitä hän tarvitsee, hän kuolee. Se, että edelleen olet hengissä (elävänä tai ei) johtuu vain siitä, että joku on tyydyttänyt ainakin sinun alkeellisimmat perustarpeesi.

Tarpeittensa ytimessä on vaarallista elää. On vaarallista olla toisen armoilla. Muilla on kaikki valta, sinulla ei ole mitään. Se on niin vaarallinen tila, että olet ehkä valinnut salata jopa itseltäsi kaikki sellaiset tarpeet, jotka antaisivat toiselle minkäänlaista valtaa elämässäsi.

Voi olla hyvin vaikeaa tunnistaa, tunnustaa ja ilmaista ikiomia tunteitaan, ajatuksiaan tai omaa tahtoaan. Jos niiden ilmaiseminen on johtanut siihen, että joku sinulle tärkeä ihminen on torjunut sinut, olet ehkä oppinut salaamaan ne täyttääksesi hyväksytyksi tulemisen tarpeesi. Salaaminen on ajan myötä tullut niin perusteelliseksi, että olet lopulta salannut ne itseltäsi. Kaikkein traagisinta on se, että salaat itseltäsi senkin, että salaat itseltäsi niin paljon.

Tarpeiden ilmaiseminen on kuitenkin kaikkein arin ja vaikein asia. Koskaan et ole niin perusteellisesti alaston kuin ilmaistessasi tarpeesi. Koskaan et ole niin perusteellisesti haavoitettavissa kuin ilmaistessasi tarpeesi.

Tavatessasi uuden ihmisen sinun on paljon helpompi automaattisesti ajatella, ettei tarvitse häneltä mitään. Paljon vaikeampaa on hiljentyä hetkeksi katsomaan häntä silmiin ja kysymään itseltäsi:

"Mitä minä tuolta ihmiseltä tarvitsen?"

Monen koetun pettymyksen jälkeen sinun voi olla vielä vaikeampi tunnistaa ja ilmaista tarpeesi suhteessa tuttuun ja läheiseen ihmiseen.

Väsänyt huokaus:

"En minä tarvitse häneltä enää mitään",

melkein poikkeuksetta pohjautuu omien tarpeiden mitätöimiseen. On yksinkertaisesti liian tuskallista tarvita sellaista, jota ei saa.

Kuitenkin totuus on se, että jokainen meistä tarvitsee kipeästi edes yhden ihmisen, joka pitää meitä tärkeänä, hyväksyy, kunnioittaa, armahtaa, rakastaa ja antaa läheisyyttä.

Pyytäminen on omien tarpeidensa kunnioittamista.

Perustarpeet eivät ole oikeita tai vääriä. Ne vain ovat.

Kuitenkin tarpeet on opittu syyllistämään samalla tavalla kuin tunteet:

Levon tarve on tullut laiskuudeksi, lohdutuksen tarve halveksittavaksi itsesääliksi, hellyyden tarve sietämättömäksi heikkoudeksi, sylin tarve lapsellisuudeksi, hyväksynnän tarve ylpeäksi itsekeskeisyydeksi jne. Tarpeiden ilmaiseminen on itsekkyyttä, joka täytyy *"panna ristille"*, ja pettymys niiden turhautumisesta on kiittämättömyyttä.

On niin paljon "kristillisiä" tapoja pilkata, tuomita ja raiskata Jumalan luomia tarpeita, jotka tekevät rakkauden niin välttämättömäksi.

Tapamme tyydyttää tarpeemme voivat toki olla itsekkäitä, mutta se ei tee perustarpeista itsessään itsekkäitä.

Lapsi ei vahingoitu siitä, että hän ei saa kaikkea mitä tarvitsee. Jokaisen meistä on opittava paratiisin porttien ulkopuolella elämään myös tarveturhautumien kanssa. Mutta jos lapsi ei saa edes tarvita hänen sielunsa saa vahingon. Kun hän ei enää uskalla olla sitä, miksi hän on syntynyt hän kieltää hyvin olennaisen osan itsestään, vammauttaa itseään ja eksyy siitä, mikä voisi syvimmällä mahdollisella tavalla yhdistää hänet muiden ihmisten kanssa.

Pyytäminen on kunnianosoitus tarpeillesi samoin kuin pettymyksen, surun tai vihan tunteminen silloin, kun ne eivät täyty.

Pyytäminen on itsensä kunnioittamista.

Jos mitätöit omat tarpeesi, mitätöit myös itsesi tarvitsevana ihmisenä.

"Minun tarpeeni eivät ole tärkeitä", voi kuulostaa hirveän pyyteettömältä, mutta on samalla raakaa julmuutta itseä kohtaan. Jos vakuutat itsellesi, että sinun tarpeesi eivät ole tärkeitä, sanot samalla, että sinä tarvitsevana ihmisenä et ole tärkeä. Et usko, että olemassaolollasi on mitään itseisarvoa. Uskot, että arvosi perustuu vain siihen, kuinka hyvin voit täyttää muiden tarpeet.

Tämän traagisen valheen sisäistäneenä olet ehkä valinnut itsellesi ammattiauttajan roolin. Yrität epätoivoisesti ostaa itsellesi olemassaolo-oikeuden täyttämällä muiden tarpeita. Jos autettavia ei ole tai jos epäonnistut auttamisessasi, koet elämäsi täysin arvottomaksi.

Jumala on luonut sinutkin tarvitsevaksi ihmiseksi. Miksi kieltäisit sen? Jos hyväksyt muiden tarpeet ja palvelet niitä, miksi et uskaltaisi kunnioittaa myös omiasi? Kunnioita itseäsi ihmisenä ilmaisemalla kauan piiloittamasi arimmat tarpeesi suoran pyynnön muodossa.

"Minähän en ala keneltäkään kerjäämään mitään!"

Älä ihmeessä alakaan. Kerjääminen on ihmisarvosi alentamista. Pyytäminen on ihmisarvosi kunnioittamista.

Pyytäminen on omien tarpeidensa ilmaisemista.

Pyyntö on nöyrän, rehellisen ja avoimen sydämen asia, mutta se on myös kielen tehtävä.

Onhan toki olemassa sanattomiakin lauluja, mutta kuka niitä ymmärtää? Äänetön ja sanaton pyyntö menee huonosti perille. Huoneesta poistuminen, maahanlaskettu katse, kyynel, kosketus, mököytys, raivoaminen tai hilliton sekoilu voi olla sanaton pyyntö. Toinen voi kuitenkin kuulla sen sanattomana torjuntana, vaatimuksena tai syytöksenä. Hän voi ymmärtää sen aivan miten tahansa. Jos pyyntösi on mykkä, vastaaja jää yleensä kuuroksi. Jos pyyntösi on epäsuora, älä odota siihen suoraa vastausta. Tietenkin toinen voi tulkita suorankin pyynnön aivan miten tahansa, mutta epäsuora pyyntö on vielä alttiimpi väärintulkinnoille.

Pyyntö on sydämen ydintotuuden kipeää ja arkaa ilmaisemista. Kylmä muodollinen pyyntö jäätyy, ennen kuin se ehtii perille. Ilmaise siis pyyntösi juuri niin kipeänä ja polttavana kuin se on.

Jotta pyyntösi merkitsisi jotain toiselle, sen täytyy merkitä jotain itsellesi.

Kuinka surullista, että lähes vuosisadan elänyt pyyntö saa muotonsa vasta haudan partaalla ja kuinka ihanaa, että se puhkeaa sanoiksi edes ennen kuolemaa.

Jeesus sanoi: "Sillä teidän Isänne kyllä tietää mitä te tarvitsette ennen kuin häneltä anottekaan (jostain syystä kirkkoraamattu käyttää saman kreikankielisen sanan vastineena «MDBO»anoa «MDNM»silloin kun kohteena on Jumala ja «MDBO»pyytää «MDNM»silloin kun kohteena on ihminen. Miksi se täytyy tehdä niin erilaiseksi?)" Tämä ei läheskään aina pidä paikkaansa ihmisten kesken. Sinun lähimmäisesi on mitä todennäköisemmin yhtä sokea sinun tarpeillesi kuin sinä olet hänen tarpeilleen. Siksi selkeä pyytäminen meidän ihmisten kesken on vielä tärkeämpää kuin suhteessa Jumalaan.

Pyytäminen ei ole helppoa, mutta tarpeensa salaaminen on vielä vaikeampaa. Pyyttämättömyydellä voi suojautua torjutuksi tulemisen tuskalta, mutta samalla tuotat itsellesi vielä suuremman tuskan.

Kun et osaa pyytää niinkuin pitää, pyydä niinkuin osaat.

Pyytäminen on nöyryyttä.

Pyytäminen on ihmiseksi suostumista. Ensimmäinen tekomme tässä maailmassa oli sisäänhengittäminen, hapen pyytämistä ja vastaanottamista. Jos siihen ei suostu, itkeminen, huutaminen ja nauraminen kuolee alkuunsa.

Pyytäjä suostuu siihen, mikä on hänessä kaikkein alkuperäisintä. Jokainen meistä syntyy maailmaan elävänä rukouksena. Jos tapamme sen rukouksen, lakkaamme elämästä.

Nöyryys on yksinkertaisesti totuuden kohtaamista. Pyytäminen on totuuden kohtaamista omista tarpeistaan, siksi se on samalla myös nöyryyttä.

Harvoin puhut niin totta kuin pyytäessäsi jotain. Pyytäminen on syvän totuuden ilmaisua.

Pyytämättömyys on syvän totuuden kieltämistä.

Pyytäminen ja rukoileminen ei ole vain hätään joutuneen ihmisen poikkeuksellinen toimenpide. Se on jokaisen totuuden tuntevan ihmisen päivittäistä elämää.

Pyytäminen on heikkouteen suostumista, mutta samalla vahvasti elämistä. Joka lakkaa pyytämästä, tulee entistä heikommaksi.

Mistä ihmeestä on tullut se uskomattoman sitkeä ajatus, että pyytämisen seurauksena saatu läheisyys, lempeys, rakkaus ja armo ei olisi totta tai oikeaa? Emmekö pyydä kaikkea näitä asioita Jumalalta?

Tulevatko ne vähemmän tosiksi sen kautta, että olemme niitä pyytäneet?

Entä sitten ihmisten kesken? Jumalaa ei tarvitse herätellä huomaamaan tarpeitamme, mutta me olemme toistemme tarpeille sen verran sokeita, että pyytämisen on sitäkin tärkeämpää.

Onko niin, että me haluaisimme saada mitä tarvitsemme tunnustamatta ja tunnustamatta todella tarvitsevamme sitä? Pyytäminen yksinkertaisesti ottaa ylpeydelle. Se tuntuu nöyryytävältä. Siksi meillä on niin suuri kiusaus kieltää pyynnön kautta saadun merkityksen itsellemme. Sen, minkä saamme pyytämättä tuntuu paljon paremmalta. Miksi? Koska silloin voimme jättää kohtaamatta ja ilmaisematta oman tarvitsevuutemme.

Pyytäminen on rajallisuutensa ja erillisyytensä tunnustamista.

Kun pyydät, suostut omaan rajallisuuteesi ja samalla avaudut rajattomille mahdollisuuksille.

Kolmiyhteinen Jumala on itsessään itseriittoinen. Jumala on yksi ja samalla Jumalassa on kolmen yhteys. Eräs mies, joka oli varhain menettänyt molemmat vanhempansa sanoi minulle, että »*Jumala on perhe* johon hän saa kuulua. Isän, Pojan ja Pyhän Hengen keskinäisessä rakkaudessa ei ole olemassa Jumalan yksinäisyyttä.

Ihminen on luotu yhdeksi persoonaksi, jonka ei ole hyvä olla edes silloin kun yhteys rajoittuu vain pariyhteyteen. Kahdellakaan ihmisellä ei ole toisilleen tarjota kaikkea sitä mitä ihminen tarvitsee elääkseen toteen sitä mitä hän Jumalan kuvana on.

Kun tarkkaan katsot ketä tahansa ihmistä maailmassa, et löydä ketään, jolta et tarvitsisi yhtään mitään.

Jokaisella on jokin sellaista, mitä kellään muulla ei ole. Jokainen on jotain mitä kukaan muu ei ole.

Jokainen ihminen on pelkän olemassalonsa kautta lahja sinulle ja koko maailmalle. Jokainen on erillisenä ja ainutlaatuisena luotu yhteyteen kaikkien ja kaiken kanssa. Sinäkin tarvitset yhteyttä

kaikkien ja kaiken kanssa. Vasta se on eheyttä, kokonaisuutta ja ihmisyyttä.

Keneltäkään mitään pyytämättä voit kuvitella riittäväsi itsellesi, olevasi itsesi Jumala, luoja ja koko maailma. Pyytäjä rikkoo itseriittoisen maailmansa rajat ja avautuu yhteyden mahdollisuudelle kaiken kanssa.

Pyytäminen on avautumista yhteenkuuluvaisuudelle.

Pyytäminen alkaa toisen ihmisen olemassaolon tunnustamisesta. Hän on olemassa sinulle, muuten et pyytäisi häneltä mitään. Sinä kuulut kokonaisuuteen, jossa tarvitset muita. Muuten et pyytäisi mitään. Pynnön kautta tunnustaudut niiden ihmisten joukkoon, jotka kaikki tarvitsevat toisiaan. Se on tunnustautumista syvään orgaaniseen yhteenkuuluvuuteen kaikkien kanssa (tai ainakin sen kanssa, jolta pyydät jotain).

Ylpeä riippumattomuus on silmä, joka sanoo korvalle "*Minä en tarvitse sinua*" ja käsi, joka sanoo jaloille: "*Minä en tarvitse teitä*". Kristitty on Kristuksen ruumiin jäsen, osa universaalista seurakuntaa, jonka kaikki jäsenet tarvitsevat toisiaan. Se ei kuitenkaan erota ketään jäsenyydestä koko ihmiskuntaan, jossa jokainen tarvitsee jokaista ja kaikki tarvitsevat Jumalaa.

Rukoileminen, eli Jumalalta pyytämisen, on tunnustautumista osaksi sitä ihmiskuntaa, joka on eksynyt yhteydestä Jumalaan, itseän, toiseen ja koko luontoon. Jumalalta pyytämisen on luopumista omasta kuvittelusta jumalisuudestaan ja avautumista yhteydelle Luojaan ja luodun kanssa.

Pyytäminen on avautumista yhteydelle.

Pyytäminen avaa meidät kolmiyhteyteen.

Ensinnäkin pyyntö on askel lähemmäksi toista.

Pyyntö on tarvitsevan ihmisen avautumista yhteyteen toisen kanssa.

Antaminen on kädenojennus toiselle, mutta niin on pyytäminenkin. Todellinen yhteys voi syntyä vain kahden tarpeensa tunnistavan, tunnustavan ja ilmaisevan ihmisen välillä. Kiellä tarpeesi ja kiellät samalla yhteyden toisen kanssa. Myönnä tarpeesi ja voit kohdata lähimmäisesi.

Pyytäminen on sinun ovesi avaus yhteyteen toisen kanssa. Yhteys ei ole vain antamisessa, vaan myös pyytämisesä ja vastaanottamisessa. Ikuinen antaja, palvelija ja uhrautuja salaa toisen puolen itsestään, eikä siksi saa koskaan kokonaisvaltaista yhteyttä sen kanssa, jota palvelee.

Pyyntö on myös askel lähemmäksi itseäsi.

Vaikka et saisikaan myönteistä vastausta pyyntöösi, olet kuitenkin ottanut askeleen lähemmäksi itseäsi.

Olet piirun verran lähempänä itseäsi tarvitsevana ihmisenä. Sinulla on läheisempi yhteys tarpeisiisi.

Olet tutumpi itsesi kanssa. Et ole niin eksynyt itsestäsi kuin ennen.

Jos kiellät tarpeesi, eksyt ja vieraannut hyvin keskeisestä osasta itseäsi.

Kolmanneksi pyyntö on askel lähemmäksi Jumalaa.

Kun saat mitä tarvitset toiselta ihmiseltä, kohtaat lihaksi tulleen Jumalan rakkauden. Näkyvän kautta voit saada yhteyden siihen, mikä ei näy. Hän on kaikessa läsnä. Et koskaan kohtaa ketään lähimmäistä kohtaamatta Jumalaa, joka sekä pyytää että antaa hänen kauttaan. Kaikki rakkaus on Jumalan rakkautta. Ei ole olemassa mitään todellista rakkautta, jonka alkuperä ei olisi Jumalassa. Siksi kohtaat jokaisessa rakastavassa vastaantulemisessa Jumalan vastaantulemisen.

Pyytäminen on avautumista pettymykselle.

Entä sitten kun et saa mitä tarvitset?

"Vai kuka teistä on se ihminen, joka antaa pojallensa kiven, kun tämä pyytää häneltä leipää, taikka, kun hän pyytää kalaa, antaa hänelle käärmeen?"

Eikö sellaista muka tapahtunut Jeesuksen aikaan? Siinä tapauksessa ihmiset ovat todella tulleet pahemmiksi. Minusta ainakin näyttää ilmeiseltä, että pieni pyytävä lapsikin voi saada vanhemmiltaan vastakohdan sille mitä pyytää.

Avautuessasi täyttymykselle avaudut samalla mahdolliselle pettymykselle. Niin vain on. Ei kai pyytäminen muuten olisi niin vaarallista.

Varjellaksesi itsesi pettymyksiltä olet ehkä tähän asti sanonut *"ei"*, vaikka tarkoitat *"kyllä"*. Sen kautta olet sitoutunut pettymykseesi. Vasta kun uskallat sanoa *kyllä*, kun tarkoitat sitä ja *ei* kun tarkoitat sitä, olet oppinut kunnioittamaan tarpeitasi ja käyttäytymään tavalla, joka mahdollistaa niiden tyydyttymisen.

On vähemmän tuskallista olla tarvitsematta mitään kuin ottaa vastuu tarpeistaan, pyytää sitä mitä tarvitsee ja kokea mahdollinen pettymys.

"Älä pyydä mitään keneltäkään, niin et koskaan pety kehenkään",

on sen ihmisen elämänohje, joka ei yksinkertaisesti suostu koskaan pettymään.

Tämä tapa suojautua elämän kipeyksiltä aiheuttaa kuitenkin paljon enemmän tuskaa, kuin miltä se voi koskaan suojella.

Pettymykset ovat tärkeitä.

Kun et saa mitä tarvitset lähimmäiseltä, voit senkin kautta lähestyä Häntä, joka on sinua lähempänä kuin sinä itse olet. Kipeimpien tarpeittesi turhautuminen suhteessasi ihmisiin voi viedä sinut askeleen lähemmäksi Jumalaa. Viimeinen napanuora, joka täällä katkaistaan, on joka tapauksessa riippuvuutemme luodusta. Ennen sitä emme koskaan opi kokonaisvaltaisesti turvautumaan Jumalaan.

Kuinka onneton onni olisikaan, että kaikki tarpeesi täytyisivät luodun kautta. Et ehkä koskaan ymmärtäisi etsiä yhteyttä Luojaan. Et välttämättä tee sitä turhautuneenakaan. Voi olla, että pettyneenä kiroat Luojan, joka ei luodun kautta antanut kaikkea mitä tarvitsit. Sekin on mahdollista.

Turhautuminen sen enempää kuin täyttymyksenään ei itsessään muuta mitään. Suhtautumisemme niihin voi muuttaa paljonkin.

Vaikka kuinka tarvitsemme sitä, mikä näkyy, tarvitsemme kuitenkin kaikkein eniten sitä, mikä ei näy. Omassa elämässäni olen havainnut, kuinka paljon *"ihmisen ikävä toisen luo"* on ollut harhautunutta jumalkaipuuta. Tuskin olisin koskaan oppinut näkemään sitä, jos ikäväni olisi aina saanut myönteisen ja täysin tyydyttävän vastauksen ihmiseltä.

Pyytäminen on avautumista kiitollisuudelle

Kun et pyydä keneltäkään mitään, sinun ei tarvitse kiittää ketään mistään. Elämä on omaa ansiotasi ja sillä selvä.

Entä kaikki se mitä olet pyytämättäsi saanut?

Olet pyytämättäsi saanut oman elämän. Milloin olet viimeksi kiittänyt elämän antajaa siitä, että ylipäänsä olet olemassa? *Psykodraaman* isä, **Moreno**, sanoi, *että tuhoutunutkin elämä on arvokkaampi kuin syntymätön elämä*. Hän ymmärsi jotain ihmiselämän ainutlaatuisesta arvosta. Varhainkin sammunut maallinen elämä on lahja, jolla on ikuisuusarvo.

Olen varma siitä, että kaikki rakkaus, viisaus ja hyvyys on lahjaa. Joskus luennoidessani tai keskustellessani jonkun kanssa kuuntelen itseäni ja ihmettelen, mistä tämä kaikki tulee. Niinä hetkinä tunnen syvää kiitollisuutta, koska tajuan, että kaikki on lahjaa.

Jaakob sanoi:

"Mutta jos joltakin puuttuu viisautta, anokoon sitä Jumalalta, joka antaa kaikille alttiisti ja soimaamatta, niin se hänelle annetaan."

Joku saksalainen filosofi, jonka nimeä en nyt muista, ymmärsi kaiken viisauden olevan lahjaa, ilmestystä ja ilmoitusta. Siksi hän käytti mielellään sanaparia *"denken und danken"*, ajatella ja kiittää. Sama sanaleikki toimii myös englanninkielellä: *"thinking and thanking"*.

Hedelmällinen ajattelu on aina viisauden ja tiedon armolahjan vastaanottamista. Koska Jumala on äärettömän viisas ja hänellä on kaikki tieto, emme koskaan voi luoda tai kehittää sellaista viisautta tai tietoa, joka Hänellä ei jo olisi. Hän on kuitenkin luonut antanut meille kyvyn vastaanottaa sitä viisautta ja tietoa mikä hänellä on. Hän jakaa sitä alttiisti niille, jotka nöyrytyvät sitä pyytämään.

On suuri etuoikeus olla se osa luomakuntaa, jolla on mahdollisuus tietää jotain Luojasta ja luodusta, ymmärtää jotain itsestään ja kasvaa viisaudessa (joka minun käsittääkseni on tiedon ja ymmärryksen oikeaa soveltamista elämään). Se mahdollistaa tietoisien yhteyden kaiken kanssa. Se on lahjaa. Se on lahjaa. Se on lahjaa!

Jokainen uusi tiedon, ymmärryksen ja viisauden lahja lisää meidän yhteyttämme kaiken kanssa. Siksi

Paavali sanoo, että

"rakkaus iloitsee yhdessä totuuden kanssa".

Totuus vapauttaa. Totuus yhdistää. Pyytäkäämme sitä. Kiittäkäämme siitä.

Pyytäminen, vastaanottaminen ja kiittäminen on ylistystä lahjaksi saadulle elämälle.

Pyytäminen pehmentää jäykkää niskaa, saaminen ilahduttaa sydäntä, vastaanottaminen sulattaa napajäättikköä, kiitos avaa sisimmän lähteen antamaan ilman pakkoa.

Pyytäminen on avautumista ristiriidoille.

Kun tunnustat, tunnustat ja ilmaiset tarpeesi, avaudut ainakin kahdenlaiseen ristiriitaan.

Ensinnäkin havaitset itsessäsi ristiriitaisia tarpeita, joita ei aina ole mahdollista täyttää samanaikaisesti. Toisaalta tarvitset läheisyyttä ja intimitteettiä, sitä että joku jakaisi aikaansa ja huomiotaan vain sinulle. Jos saat mitä tarvitset, voit tulla huomaamaan, että sinussa on myös tarve olla etäällä, itsenäinen ja omilla oloissasi. Nämä tarpeet ovat keskenään ristiriidassa sinussa itsessäsi.

Monet muutkin tarpeesi ovat keskenään ristiriitaisia. Yhden tarpeen tyydyttäminen voi merkitä toisen tarpeen turhauttamista. *Kaikkea ei voi saada. Täytyy valita.*

Toiseksikin havaitset lähimmäisessäsi sellaisia tarpeita, jotka eivät sillä hetkellä sovi yhteen omiesi kanssa. Hän tarvitsee etäisyyttä silloin kun sinä tarvitset läheisyyttä tai päinvastoin.

Sisäisten ja keskinäisten ristiriitojen keskelle astuminen on elämän keskelle astumista. Jos et halua kohdata itsessäsi ristiriitaisia tarpeita ja jos et halua kohdata sitä, että jonkun toisen tarpeet ovat ristiriidassa omiesi kanssa, on parempi, että et edes tunnista omia tarpeitasi, etkä myöskään välitä toisen tarpeista.

Elämään ei voi suostua sillä ehdolla, että kaikki ristiriidat ratkeavat. Koska elämä pitää sisällään ristiriitoja, voi vain suostua tai olla suostumatta ristiriitoja täynnä olevaan elämään.

Pyytäminen on avautumista sovinnolle.

Jos voit myöntää, että sinussa itsessäsi on keskenään ristiriitaisia tarpeita, voit helpommin myöntää, että toisellakin voi olla sellaisia. Jos keskenään ristiriitaiset tarpeet saavat elää sinussa, ne saavat elää myös hänessä.

Sovinto on keskenään ristiriidassa olevien tarpeiden olemassaolon hyväksyntää sekä itsessäsi, että sinun ja lähimmäisesi välillä.

Oman tarveristiriidan toisen puolen hautaaminen, toisen tarpeiden syyllistäminen tai toisen tarpeiden täyttäminen itseään raiskaamalla ei johda todelliseen sovintoon. Todellinen sovinto on vain ristiriitojen hyväksymisessä.

Elämä on täynnä vastakohtia ja ristiriitoja. Jos et suostu sovintoon niiden kanssa, et suostu elämään.

Pyytäminen on avautumista rakkaudelle.

Pyytäminen avaa sinut kolmiyhteiselle rakkaudelle.

Ensimmäkin pyytäminen avaa sinut vastaanottamaan rakkautta.

Pyytäminen on uskon teko ja toivon puhetta. Se on uskon ja toivon kautta avautumista rakkaudelle.

Pyyteetön rakkaus ei ole sitä, ettei koskaan itse pyydä rakkautta. Pyyteettömän rakkautesi lähde kiihtuu, jos et nöyryy myös pyytämään ja vastaanottamaan rakkautta.

Pyytäminen ja vastaanottaminen on ensimmäinen puoli rakastavan ihmisen hengittämisestä. Toinen puoli on tarjoaminen ja antaminen. Joka yrittää rakastaa vain hengittämällä ulospäin rakastaa hyvin lyhyen aikaa.

Rakkauden odottaminen tapahtuu useimmiten bunkkerissa. Rakkauden pyytäminen on suojarusteiden purkamista ja sylinsä avaamista.

Tietenkin sinussa on olemassa myös pieni lapsi, joka ei edes osaa pyytää mitään ja kuitenkin tarvitsee niin paljon. Sinussa on olemassa myös se vastuullinen osa, joka tiedostaa syvimmit tarpeensa ja osaa pukea ne sanoiksi. Silloin kun olit vain pieni lapsi, et ehkä osanut ilmaista tarpeitasi tarpeeksi selvästi. Nyt sinulla on siihen paljon enemmän eväitä. Nyt on aika ilmaista sinussa olevan pienen lapsen tarpeet. Rakasta sitä itse ja pyydä sen puolesta sitä uudestisyntyvää rakkautta, mitä se tarvitsee. Jos et saa sitä yhdeltä, saat sen toiselta. Jos et saa sitä toiselta saat sen kolmannelta tai sitten suoraan Jumalalta. Toiseksikin pyytäminen avaa sinut rakastamaan.

Omien syvimpien tarpeittesi tunnistaminen, tunnustaminen ja ilmaiseminen auttaa sinua myös rakastamaan muita.

Jos torjut omat tarpeesi, olet taipuvainen torjumaan ne myös muissa. Mikä ei saa elää sinussa, ei saa elää myöskään toisessa. Jos et itse uskalla ilmaista esimerkiksi läheisyyden tarpeitasi, sinun on pitkän päälle vaikea kohdata ihmistä, joka avoimesti pyytää sitä, mitä itse salaa torjut. Ulkoisella torjunnalla on sisäinen vastineensa ja päinvastoin.

Toinen mahdollisuus on, että projisoit omat tarpeesi muihin ja yrität kohdata ne heissä. Pyyhit koko ajan omia torjuttuja kyyneleitäsi toisten poskilta. Se ei kuitenkaan ole todellista toisen hädän kuulemistä. Se on vain oman hädän kuulemistä toisen kautta. Sellainen ei auta sinua todella kohtaamaan ja rakastamaan toista.

Jos opit kuulemaan oman sydämesi rukouksia, tulet samalla paljon herkemmäksi kuulemaan toisenkin sydämen rukoukset.

Jos opit kunnioittamaan ja ilmaisemaan omia tarpeitasi ei ole enää kovin vaikeaa kieltää ne ja panna ne syrjään jonkun toisen tarpeiden vuoksi. Rakkauteen pohjautuvaan itsensä kieltämiseen kuuluu ilman muuta omien tarpeidensa syrjään paneminen ja lähimmäisen tarpeiden priorisoiminen (= etujijalle asettaminen). Se ei kuitenkaan ole sama kuin pelkopohjainen omien tarpeidensa torjuminen jopa omasta tietoisuudesta.

Torjutut tarpeet vangitsevat sinut tavalla taikka toisella - etkä ole vapaa rakastamaan. Kohdatut ja kunnioitetut tarpeesi voit kieltää raiskaamatta itseäsi - ja olet vapaa rakastamaan.

Kolmanneksi pyytäminen avaa sinut kutsumaan muita rakastamaan.

Kun olet tuttu omien tarpeittesi kanssa, kuulet toisten sydämen pyynnöt. Samalla tiedostat oman mahdollisuutesi ja rajallisuutesi vastata niihin. Silloin voit pyytää myös toisen puolesta. Voit pyytää myös muita ihmisiä ja Jumalaa vastaamaan hänen tarpeisiinsa. Et erehdy pitämään itseäsi kenenkään pelastajana. Hänkin tarvitsee yhteyttä kaikkeen ja kaikkiin tullakseen ehjäksi.

Pyytäminen on toisen kunnioittamista.

Pyyntö on kunnianosoitus toisen arvolle.

"Sinä olet arvokas minulle ja sinulla on jotain sellaista, joka on arvokasta minulle. Muuten en pyytäisi sinulta mitään."

Pyytäjänä ilmaiset toisen olemassaolon ja yksilöllisyyden tärkeyden itsellesi. Jos et tunnista ja tunnusta toisen arvoa ja tärkeyttä itsellesi, et pyydä häneltä mitään.

Toisen arvon tunnustaminen ei kuitenkaan edellytä oman arvon mitätöimistä.

Pyytäminen on toisen vapauden kunnioittamista.

Pyynnön olemukseen kuuluu myös kielteisen vastauksen hyväksyminen. Pyytjä, joka ei hyväksy kielteistä vastausta ei ole pyytjä vaan vaatiija.

"Heti tai ei koskaan" - vastauksen odottaja ei ole pyytjä vaan kiristäjä. "Jos et anna nyt, et saa antaa ikinä."

Ylpeä peruu pyyntönsä kun ei saa mitä tarvitsee. Nöyrä pyyntö jää elämään vaikka saisi kielteisenkin vastauksen.

Nöyrä pyytäjää ei kiellä tarpeitaan silloinkaan, kun ne eivät täyty. Jos hän ei hylkää tarpeitaan, hän ei myöskään hylkää sitä, jota tarvitsee.

Jos pyydät uskossa siihen, että saat mitä pyydät ja samalla kunnioitat toisen vapautta olla antamatta sitä, sinä yleensä saat mitä pyydät.

Jos annat hänelle vapauden sanoa *ei*, hänen on paljon helpompi sanoa *kyllä*.

Pyytäminen on ostamisesta luopumista.

Ostaminen on pyytämisen yleisimpiä korvikkeita.

"Kunhan aikani palvelen heidän tarpeitaan, ehkä he sen jälkeen ymmärtävät palvelella minun tarpeitani."

Palvelusi ei silloin pohjaudu rakkauteen, vaan tähtää toisen kiitollisuudenvelan kasvattamiseen.

"Mitä minun tulisi maksaa, jotta saisin mitä tarvitsen?"

Kauppias hinnoittelee jokaisen elämänlahjan ja tekee koko elämästä osto- ja myyntiliikkeen. Tärkeintä ei välttämättä ole päästä voitolle. Tärkeintä on välttää pyytämästä tai saamasta mitään ilmaiseksi. Jos mitään muuta hintaa ei löydy, pyyntö itsessäänkin voi olla viimeinen yritys ostaa jotain.

Pyyntö ei ole ennakkomaksu mistään. Sillä ei voi ostaa mitään. Se on pennitön kämmen ja avattu tyhjä kukkaro. Sille ei ole vastinetta. Siihen on vain myönteinen tai kielteinen vastaus.

Jälkimaksumin on pyynnön muuttamista kaupankäynniksi ja lahjan muuttamista kauppatavaraksi.

Kukaan ei ole lahjasta kiitoksen velkaa. Kiitoskaan ei ole kauppatavaraa se on lahjan saaneen ja vastaanottaneen sydämen vastaus.

Kaupankäynti on turvallisen etäisyyden säilyttämistä sinun ja muiden välillä. Lahjoista maksaminen ei lähennä ketään. Pyytäminen, vastaanottaminen ja kiittäminen on yksinkertaista sydänten yhteyttä.

Pyytäminen on väkivallasta luopumista.

Pyyntö on täysin vallaton juttu. Se on kaikista pakkokeinoista, uhkailuista ja sanktioista luopumista.

Joka ei suostu pyytämään, turvautuu pyydystämiseen, painostamiseen, pakottamiseen, uhkailuun, rangaistuksiin ja koston.

Toisen alistaminen pakkokeinoin vastaamaan omia tarpeitaan on monessa suhteessa reilun pyytämisen vastakohta.

Pyytäminen edellyttää tarpeidensa tiedostamista. Erilaista väkivaltaa harjoittava ei välttämättä edes tiedosta mitä tarpeita hän pyrkii tyydyttämään.

Pyytäminen edellyttää omien tarpeiden kunnioittamista. Väkivaltainen ihminen ei kunnioita omia tarpeitaan sen enempää kuin muidenkaan.

Pyytäminen on toisen olemuksen kunnioittamista. Väkivalta on pyrkimystä toisen olemuksen muuttamiseen.

Pyytäminen on suostumista kieltävään vastaukseen. Väkivalta ei hyväksy kielteistä vastausta.

Pyytäminen tapahtuu vain yhteyden puitteissa. Väkivalta ei edellytä yhteyttä, eikä myöskään voi saada sitä aikaan.

Pyytäminen on oman ja toisen todellisuuden kohtaamista. Väkivalta on oman ja toisen todellisuuden kieltämistä. Valtaa käyttävä ihminen ei suostu kohtaamaan toista sellaisena kuin on, vaan yrittää muuttaa hänet sellaiseksi kuin hänen pitäisi (omien tarpeiden kannalta) olla.

Alistaminen on väkivaltainen pyrkimys tavalla tai toisella muuttaa toisen tarpeet, tunteet, arvostukset, valinnat ja käytös omien tarpeiden mukaisiksi pyytämättä sitä ja kunnioittamatta toisen vapautta suostua tai olla suostumatta siihen. Vain harvalla on voimaa pysyä avoimena väkivaltaisen ihmisen edessä. Useimmat turvautuvat itsensä suojaamiseen.

Pyyntö on sinun yrityksesi vaikuttaa toiseen ilman minkäänlaista vallankäyttöä. Hän voi vastata kieltävästi joutumatta sinun hylkäämäksi ja hän voi vastata myöntävästi joutumatta hylkäämään itsensä.

Pyytäminen on manipulaatiosta luopumista

Manipulaatio on pyrkimystä ohjata toisen käytöstä omien tapojen mukaiseksi vaikuttamalla hänen tunteisiinsa ja sen kautta hänen käyttökseenä toivotulla tavalla.

Samoin kuin väkivalta manipulaatiokin on pyytämisen korvike.

Se on epäsuoraa ja usein hyvin huomaamatonta vallankäyttöä. Se on niin salassa tapahtuvaa vallankäyttöä, että sitä harjoittavakin on sille sokea.

Auktoriteetasemasta tai ylivallassa käsin pakottaminen on suoraa vallankäyttöä. Manipulaatio ei edellytä ilmeistä ylivaltaa tai auktoriteettiasemaa. Pieni lapsi voi helposti manipuloida isäänsä, ja rakastajatar voi yhtä helposti manipuloida koko mantereen valtiasta.

Suoran pyytämisen voit korvata yksinkertaisesti sillä, että välität toiselle hyväksymättömyyttä silloin kun hän ei käyttäydy haluamallasi tavalla. Hyväksytyksi tuleminen on useimmille niin tärkeä, että pelkkä hyväksymättömyyden uhkaus riittää muuttamaan toisen käytöksen omien tarpeittesi kannalta toivottuun suuntaan. Jos se ei auta täytyy panna järeämpiä panoksia putkeen.

Syyllistäminen on manipulaatiotekniikka, jonka tarkoituksena on ohjata toista toivottuun suuntaan vetoamalla hänen syyllisyyden pelkoonsa. Toisen täytyy siinä tapauksessa uskoa todella olevansa vastuullinen sinun tunteistasi, asenteistasi ja käytöksestäsi. Muuten et pystyisi syyllistämään häntä siitä, miten itse tunnet ja käyttäydyt.

Useimpien oma kokemus syyllistämisen kohteena olemisesta on kielteinen. Jokainen ymmärtää siitä näkökulmasta käsin varsin hyvin, että syyllisydentunne on varsin heikko innoittaja todelliselle avoimuudelle. Silti voit sortua käyttämään sitä tuottaaksesi toivomaasi rakkautta toisessa.

Syyllistämiseen et välttämättä tarvitse edes sanoja. Kun olet oppinut tuntemaan ne eleet, ilmeet ja sen käytöksen joiden edessä toinen helposti tuntee itsensä syylliseksi tarvitset vain tietynlaisen katseen, ja saat hänet kantamaan sinulle vaikka päänsä lautasella.

Syyllistäminen ei tuota odotettua tulosta - ainakaan siinä tapauksessa, että etsit rakkaudellista kohtaamista.

Taitavalla manipuloinnilla voit kyllä ohjata itselleen vieraan pelkojensa orjan käytöstä, mutta vapaaehtoista aikuisen ihmisen rakkautta et saa sillä aikaan. Jos sitä kaipaavat, manipulaatio, eli pelkojen ja pakkojen salaruokinta, on ehdottomasti väärä keino.

Pyytäminen on uskon ele

Jeesus sanoi:

"Etsikää, niin te löydätte..."

Jokainen löytää juuri sen mitä etsii. Jos etsit ja pyydät (suoraan tai epäsuoraan) hylkäämistä löydät sen varmasti. Jos etsit ja pyydät rakkautta, löydät sen aivan yhtä varmasti. Molempia on tarjolla yltäkyllin.

"Ja kaiken mitä te anotte rukouksessa uskoen, te saatte."

Tämä pitää paikkansa myös ihmisten kesken. Jos uskot saavasi jotain muuta mitä pyydät, sinulle useimmiten tapahtuu uskosi eikä pyyntösi mukaisesti. Kun et ole oikeasti avoin sille, mitä pyydät olet osavastuullinen siihen, että et saa.

Ehkä pyydät vain saadaksesi uusia pettymyksiä. Pettymyksistäsi keräät itsellesi todistusaineistoa sille, ettei elämällä ole sinulle mitään annettavaa. *"Näin minulle aina käy"* on elämäsi elämänsäkirjoitus, jonka toteuttamiseksi teet kaikkiesi. Pukeudut rakkauden kerjäläisiksi, mutta todellisuudessa olet hylkäämisen metsästäjä.

"Tapahtukoon sinulle uskosi mukaisesti."

Jokaiselle tapahtuu juuri uskonsa mukaisesti. Jos uskot saavasi rakkautta sinä varmasti saat sitä (ainakin muunmuassa sitä). Jos uskot saavasi torjuntaa, sinä varmasti saat sitä. Joku voi antaa sinulle sitäkin hyvää mihin et usko, mutta sinä otat vastaan vain sen, mihin uskot. Jos et usko siihen rakkautteen, jonka saat - älä syytä köyhyydestäsi antajaa.

Älä odota vähän, jos pyydät paljon. Älä odota paljon, jos pyydät vähän.

"Anokaa niin te saatte, että teidän ilonne olisi täydellinen."

Pyytäminen ei ole Jumalan vastahakoisuuden voittamista, vaan Hänen anteliaisuuteensa tarttumista.

Pyytäminen ei muuta Häntä. Se muuttaa meitä.

Jumala ei aina anna sitä, mitä me pyydämme, mutta hän onneksi antaa sen mitä me tarvitsemme. Tosin **Bernhard Shaw** aikanaan sanoi kyynisesti:

"Kun Jumala haluaa kurittaa meitä hän vastaa meidän pyyntöihimme."

Ajattelepa millaista elämäsi olisi nyt, jos Jumala olisi vastannut kaikkiin pyyntöihisi myönteisesti? Jos Jumala ei armossaan joskus vastaisi kielteisesti pyyntöihimme, tuhoutuisimme omasta pyynnöstämme.

Pyytäminen on vastuunottoa

Jos panisit yhtä paljon energiaa pyytämiseen kuin sen valittamiseen, mitä et ole saanut, olisit paljon rikkaampi.

Pyytäjä, joka torjuu antajan, on itsensä ja toisen pettäjä.

"Ava sydämeni ovi" on hullu pyyntö, jos salpa on sisäpuolelta kiinni.

"Tule sisälle" on mielekäs pyyntö, jos itse avaat oven.

"Rakasta minua." Siihen on vaikea vastata, jos itse vihaat itseäsi.

"Älä hylkää minua" on vastuun siirtämistä, jos itse hylkää itsesi.

"Varjele minua" on mahdollon pyyntö, jos itse olet itsesi pahin vihollinen.

Miksi aina pyydät muita kohtelemaan itseäsi päinvastaisella tavalla kuin itse kohtelet itseäsi?

Mitä jos postittaisit pyyntösi joskus omaankin osoitteesi?

Pyytäminen on kauppiaan nöyrytmistä, varkaan parannuksentekoa, hallitsijan kruununluovutus, kerjäläisen ryhdistäytymistä, hyväntekijän pysähtymistä ja erakon astumista ihmisten ilmoille.

Moni on pyytänyt saamatta mitään, mutta kukaan ei ole pyytänyt oppimatta mitään. Kukaan ei ole myöskään pyytämällä tullut yhtään köyhemmäksi.

Pyydä apua heikkouteesi. Se vahvistaa sinua siinäkin tapauksessa, että et saisi apua.

Musta aukko on luonnon hämmäntävimpiä ihmeitä. Se imee kaiken itseensä. Auringotkin hukkuvat sen kitaan. Sen imuvoima on melkein ääretön ja antovoima mitätön. Sama ihme kävelee joskus vastaan ihmisen muodossa, joka pyytää kaiken antamatta mitään. Mikähän on tämän luonnonoikun salaisuus? Toisen puolesta pyytäminen voi olla halvaantuneen auttamista, mutta se voi olla myös halvaantumisen edesauttamista.

Älä pyydä ihmiseltä sitä, minkä vain Jumala voi antaa. Älä myöskään pyydä Jumalalta sitä, minkä vain ihminen voi antaa.

Toisaalta on hyvä joskus pyytää ihmiseltäkin sitä, mitä uskallat vain Jumalalta rukoilla ja rukoilla Jumalalta sitä, mitä uskallat vain ihmiseltä pyytää.

Kysymyksiä:

Jos todella haluat hyötyä näistä kysymyksistä, sinun kannattaa vastata niihin ajan kanssa omaan päiväkirjaasi. Hiljenny jokaisen kysymyksen ääreen ja vastaa niihin perusteellisesti. Jos tarkkaan kuuntelet itseäsi, voit löytää ilmeisten ja itsestäänselvien vastausten alta syvempiä totuuksia.

Mitä ensimmäiseksi tulee mieleesi kun ajattelet pyytämistä?

Muistele lapsuuttasi. Mikä on ensimmäinen kokemuksesi pyytämisestä?

Onko sinun tarpeillasi koskaan ollut mitään arvoa?

Kenen tarpeille sinä mahdollisesti olet joutunut elämään?

Mitä tarvitset eniten juuri nyt?

Keneltä et ehdottomasti suostuisi sitä pyytämään? Miksi?

Keneltä voisit sitä pyytää? Miksi?

Mikä tekee pyytämisen vaikeaksi?

Oletko tehnyt vaikeudesta itsellesi esteen?

Keneltä olet viimeksi pyytänyt ja mitä?

Millä tavalla olet vastannut myönteiseen vastaukseen?

Millä tavalla olet vastannut kielteiseen vastaukseen?

Mitä pohjimmiltaan etsit kun pyydät?

Mihin uskot kun pyydät?

Mitä toivot kun pyydät?

Millä ehdoilla suostut pyytämään?

Milloin aiot pyytää, keneltä ja mitä?

Miten aiot suhtautua kielteiseen vastaukseen?

Miten aiot suhtautua myönteiseen vastaukseen?

Mistä voisit kiittää ja ketä?